

en anden Maade end han; dog troer jeg, at dette ligger for sjernt fra nærværende Sag til, at jeg skal opholde mig længere derved. Hvad der derimod ligger nærved denne Sag, og hvad jeg skal tillade mig at gjentage, er, at, hvis det, jeg her har tilladt mig at foreslaae, maatte finde Bifald, vilde en saadan Rigsretssdom som den, der sidst er affagt, være en aldeles Umulighed. Det er ganske naturligt, at Thinget med mindre Interesse gaaer ind paa denne Sag, deels fordi Regjeringen i det Hele har vist sig saa tilbageholdende med Hensyn til denne Lov, og deels fordi den under alle Omstændigheder ikke kan gienneføres i denne Session, men dette mener jeg ikke bør afholde Thinget fra at lade denne Lov komme herfra i en saadan Skikkelse, at den kan gøre tjene Bifald og blive et brugbart Grundlag for Sagens Ordning i Fremtiden.

Formanden: Rigsdagsmanden for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (Siemroth) har indleveret et Forslag til en motiveret Dagsorden, saalydende: „Det Folkethinget fastholder sin Anskuelse om Bigtigheden af, at der udkommer en Lov om Ministrenes Ansvarlighed med Hensyn til Overskridelser af Finantsloven, og antager, at der nu vil kunne foreligge et brugbart Materiale til Indbringelsen af en saadan Lov i en kommende Session, der er Alt, hvad for Tiden kan ventes opnaaet, gaaer Thinget, med Tak til Forslagsstilleren for, at han har bragt Sagen under Discussion i Thinget, herved over til Dagsordenen“.

Forhandlingerne over Undringsforslagene ere saaledes nu stillede i Bero, og der foreligger for Dieblisset kun at forhandle om Dagsordenen. (Flere Stemmer: Afstemning, Afstemning!) Den ærede Forslagsstiller har Ordet.

Siemroth: Jeg troer ikke, at denne Lov foreligger i en saadan Skikkelse, at Thinget for sin egen Skyld kan være tjent med at sige Ja til den; men jeg troer heller ikke, at det vilde være rigtigt at misfjende, at dette er en Gjenstand, hvorom der bør udkomme en Lov, og at der nu er tilveiebragt et Materiale,

som, naar det kunde faae Tid til at modnes, vist vilde kunne forene alle Anskuelser om sig. Jeg tvivler ikke paa, at den lille Different, som endnu er tilbage mellem Rigsdagsmændene for Maribo Amts Aste Valgkreds (Monrad) og Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds (D. Müller) og mig, tør jeg gjerne tilføie, vil blive udjevnet, og derfor troer jeg det er bedre for Thinget ingen Beslutning at tage.

Jeg maa gjøre opmærksom paa, at der tillige er andre Punkter i Loven, der gjøre dette særdeles lønkeligt. Naar der saaledes f. Ex. ikke strax i Begyndelsen i § 1 er taget Hensyn til, at Kongens Samtykke dog ogsaa behøves til, at der skal kunne gjøres en Udgift, men man strax gaaer over til at skjelne mellem calculatoriske og ikke calculatoriske Udgifter, saa seer det meget besynderligt ud. Sæt, at en calculatorisk Udgift beløber sig til temmelig meget, f. Ex. til 40,000 Rd., men at den paa Grund af stigende Priser i Virkeligheden vil løbe op til 100,000 Rd., saa vilde det dog være urimeligt, at en Minister uden at spørge Kongen og Regjeringen i det Hele kunde saaledes paa egen Haand gaae hen og gjøre denne betydelige Overskridelse. Det kunde jo godt være, at der var Grund til ikke at gjøre denne Udgift; naar Priserne stige saaledes, og derfor troer jeg det er en berettiget Fordring, at Kongen skal spørges, hvilket jeg ogsaa troer følger ligefrem af Grundlovens § 2. Naar nu Hs. Majestæt i saadanne Tilfælde fandt det utilbørligt, at Udgiften var bleven gjort, kunde han jo efter Rigsretsloven ogsaa stille Ministeren under Anklage; det er jo ligefrem bestemt der, det maa være saaledes bestemt, og er ogsaa saaledes bestemt i Fællesforfatningen, men Retten dertil er ham jo affaaeret ved denne Paragraph, thi naar Posten er calculatorisk, kan Ministeren herefter aldrig dømmes for den, uagtet Hs. Majestæt finder, at Fremgangsmaaden er aldeles utilbørlig.

Jeg troer imidlertid ikke, at Rigsdagen kan være tjent med at vedtage en Lov, der, uden at man har bemærket det, gjør Indgreb i det kongelige Prærogativ. Det Samme er Tilfældet med § 5, hvori der staaer: „Ministeren